

min Opfattelse er det ikke urimeligt at forlange, at Embedsmændene maa vænne sig til at gjøre ganske det Samme som vi andre Statsborgere, som maa sørge for, naar vi have gode Løber i vore kraftedige Manddomskaar, saavidt det staar til os, at henlægge Noget til Løber, da vi ikke kunne arbejde. Jeg skal slutte med at sige, at Anerkjendelsen af den Mand, hvis Enke her er Tale om, deler jeg fuldstændig, navnlig fulbtid med Hensyn til hans Virksomhed for Folketoner. Spørgsmaalet er kun, hvor Lidt eller hvor Meget vi skulle sætte Pensionen til. Jeg negter ikke, at 200 Kr. er maasse lovlig Lidt, men hvad der for mig er Hovedpunktet i denne og alle lignende Sager er, at jeg vilde gjerne, at vi skulde stræbe efter paa Lovens Omraade at gjøre Digterens Ord til Sandhed, at Jaa have for Meget og Færre for Lidt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, tager feil. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet er ikke, hvorvidt det høie Thing vil bevilge noget Mere eller noget Mindre til denne Enke, men det er, hvorvidt dette Thing ved at bevilge denne Enke en Pension i Overensstemmelse med, hvad den tidligere har gjort overfor Eigetillede, vil erkjende, at hendes Mand har været af Betydning for vor Nation, vil erkjende, at ligesom han, medens han levede, fortjente at faae et Bevis fra Rigsdagen derpaa, idet den bevilgede ham en livsvarig Hædersgave, saaledes er det ogsaa vor Pligt overfor hans Enke, at anerkjende dette, og det ikke ved Ord og ikke ved en hentastet Understøttelse, saaledes at vedkommende Enke akkurat kan leve, men saaledes, at hun stilles paa en passende Maade i Forhold til den Betydning, hendes Mand har havt. Det er Spørgsmaalet, og vil det høie Thing ikke gaa ind derpaa, ønsker jeg slet ikke at modtage denne Lov. — Jeg takker de andre ærede Medlemmer, som have understøttet denne Sag, de ærede Medlemmer for Thisted Amts 3die Valgfreds (Wagger), Præstis Amts 3die Valgfreds (Leth) og Aarhus Amts 2den Valgfreds (Ingerslev). Jeg tror, at de ligesom jeg ere i Overensstemmelse med Thinget, naar vi anbefale det at vedtage dette Lovforslag uforandret. Det er kun en simpel Konsekvens af, hvad Thinget selv har gjort overfor denne Mand, og ligeledes overfor Enkerne efter to andre afdøde Mænd, som have staaet paa samme Konto paa Finantsloven som han.

Sable: Jeg ønsker ikke at være tilstede ved denne Forhandling uden paa det Bedste at anbefale Lovforslaget. Den Mand, hvormed der her er Tale, har en Fortid, der ligger over et halvt Hundrede Aar tilbage; da begyndte hans

Coner at blive bekendte her i Danmark; de bleve ikke bekendte paa den Maade, som almindelige Embedsmænds blive bekendte, men ved en fri Hængivelse til Tonekunsten. Om det nu er lykkedes paa den Maade, at det finder en Gjenslang hos den Slægt, der nu lever, der er vant til andre Toner end dem, man kjendte den Gang, er et Spørgsmaal; men det skylder jeg dog at fremhæve, at Folkets Kjendskab til den Mand, som nu er død i en høj Alder, ligger over et halvt Hundrede tilbage; da begyndte det danske Folk at høre til denne Mand's Toner. Hvad der ogsaa forekommer mig maa tages i Betragtning, er, at denne Mand har havt Levekraft og Livskraft nok til at havde sit Ny gennem saa lang en Marcke, i hvilken man ellers ved saa Meget af det, der hører Fortiden til, glemmer, at det ikke altid kan staa paa Høide med, hvad der er det i Nutiden Gjældende. Det forekommer mig ogsaa at være Noget, der taler til hans Betsmæle. Jeg vil ikke undersøge Enkelthederne af de Værker, han har frembragt, men i een Henseende staar han uovertruffen her i Landet, det er i Henseende til at have bevaret, hvad det danske Folk selv har havt af Folketoner. I den Henseende er der Ingen, der har virket det, som A. P. Berggreen, og derfor beder jeg Thinget om, at hans Husfru kan bevare det danske Folk, den danske Rigsdag i venlig Grindring i de Aar, hun endnu maatte have tilbage at leve.

Dahl: Jeg havde ventet, at dette Lovforslag var blevet modtaget med almindelig Velvillie. Den store Betydning, Berggreen har havt ikke blot som kirkelig, folkelig og scenisk Musiker, men ogsaa som den, der egenlig har grundlagt en methodisk Ordning af Sangundervisningen i Skolen, troede jeg var tilstrækkelig til at stifte ham den Anerkjendelse, der ydes paa den skønneste Maade, ikke ved storartede Mindermærker, men ved en venlig Grindring af hans Enke. Overhovedet har det sin Vanskelighed, at afsøge Løstørelserne ved Understøttelse, det indrømmer jeg den ærede Taler (H. Nielsen), som har fundet et Misforhold i den Henseende; men hvor det gjælder en Hædersgave — og jeg tillader mig at opfatte nærværende Lovforslag som et Udtryk for en Anerkjendelse af en fremragende afdød Person —, tror jeg ikke, at det er berettiget at fremdrage det Numeriske formeget, og det forekommer mig, at Folket og — det tillader jeg mig særlig at betone — ogsaa Skolen faaar i en saadan Løsningsgjæld til Berggreen, at det vilde være glædeligt, om dette Lovforslag kunde gaa igjennem uden altfor svære Kampe. Jeg tillader mig derfor at sætte de anbefalende Udtalelser, der ogsaa ere komne fra andre Sider, og anbefaler dette Lovforslag til Vedtagelse i den Form, hvori det foreligger.